

Зрадники, конформісти і некрофілія

Шановні українці всього Світу, України та Російської Федерації!

Росія розпочала війну проти України, порушила всі фундаментальні міжнародні угоди, які стосуються миру та цілісності держав. Зокрема, недоторканості кордонів України.

Російські окупанти анексували південну територію України – Крим, підтримують і фінансують сепаратизм і насильство на сході та півдні України, використовують диверсантів, намагаються зірвати вибори президента.

Росія не вжила жодних заходів по виконанню Женевських Угод. Російські засоби масової інформації відверто і нахабно брешуть про події на Україні, дезінформують громадян Російської Федерації (РФ), підбурюють народи Росії проти України. Власну загарбницьку політику нарікають «захистом інтересів російськомовного населення» на території незалежної держави. Така агресивна політика та тотальна брехня називається фашизмом ХХІ століття. Сьогодні не можна стояти осторонь і мовчки дивитись на події, котрі загрожують усьому Світу.

Прогресивні сили Європи та США осуджують розгул неофашистських рухів в Російській Федерації, котрі супроводжуються панегіриками міжнародному терористу та вбивці Сталіну, тоталітарній ідеології, ксенофобії, насаджують антиукраїнізм, антисемітизм і великодержавний шовінізм. Весь сучасний Світ засуджує дії Росії і її хунти на чолі з президентом Володимиром Путіним і намагається зупинити агресію.

Нажаль, до цієї ганебної путінської челяді причепились і деякі українці Росії, котрі серед свідомих українців кваліфікуються наступним чином.
1.Запроданці, або відверті зрадники. Їх не більше 30 тисяч осіб, або 1,5% від кількості статистично зафіксованих українців в РФ, часто мають змішані шлюби (чоловік або жінка – росіяни). Наведу тільки кілька відомих в РФ прізвищ цих людей:

а) Валентина Матвієнко - Голова Ради Федерації Росії, народилась 7 квітня 1949 року в місті Шепетівці Хмельницької області, проголосували за війну проти України;

б) Микола Лях - голова Ради українських земляцтв у Москві (представник Чернігівського земляцтва в Москві), народився в с. Блистова Менського району Чернігівської області, ініціював підписання відомого ганебного листа «26-ти» вихідців з України до Віктора Януковича. Дійсний державний радник РФ І класу, лауреат Міжнародної премії «Людина року - 2013» в РФ.

Лауреатство отримав при підтримці Володимира Путіна за відомі «заслуги». До речі, Володимир Путін також став лауреатом цієї премії.

З приводу листа «26-ти» земляки-односельці направили Миколі Ляху дуже влучне звернення.

в) Богдан Беспалько – голова Федеральної національно-культурної автономії Українці Росії (ФНКА УР). Організація зареєстрована в 2012 році, не визнається майже всіма українськими товариствами Росії. Креатура спецслужб РФ. Людину з ідеологією яничара призначили «представником» усіх українських громадських об'єднань РФ.

г) Колишні високопосадові службовці України (президент, члени Уряду та Верховної Ради, СБУ, МВС, МО), котрі зрадили Україні та перейшли на сторону агресора – путінської Росії і окупантів.

д) Працівники засобів масової інформації, котрі займали відповідні посади на Україні, а зараз працюють проти України та несуть відверту брехню щодо подій на Україні і в світі.

Українців, які підходять до груп під літерами «г» і «д», занадто багато, а тому не варто їх всіх перераховувати. Назву тільки декількох з найбільш відомих: Віктор Янукович і його сім'я, Микола Азаров, Дмитро Табачник, Віктор Медведчук, Віктор Шпонка, Олег Царьов, Денис Березовський, Віталій Захарченко, Сергій Ківалов, Вадим Колісниченко, Андрій Ключев, Андрій Портнов, Сергій Арбузов, Олександр Клименко та ін.

2. Напівзрадники, частіше вихідці зі східних областей України (переважно Донецької та Луганської), котрі погано володіють українською мовою, майже не знають української та російської історії, вірять в російські міфи, хоч і не впевнені, що вони правдиві, надіються, що колись і РФ стане демократичною державою. Добре адаптовані в Росії, називають себе «руськими», а коли росіяни над ними сміються за їх «нечисту» мову та походження з України, починають юродствувати, іменують себе «хохлами» та сміються над собою, промовляючи: «ми всі браття», «ми слав'яни», «ми разом перемогли фашизм». Їм однаково який політичний устрій в Росії, аби можна було заробляти гроші і якимось існувати, не реагуючи на гострі соціальні події. Частенько шукають підтримку і опіку серед антиукраїнськи налаштованих осіб типу Богдана Беспалька, Миколи Ляха та ін. Доволі охоче схвалюють сепаратизм, федералізм, ніколи не будуть свідомо битись за антиукраїнські путінські ідейки, але легко (за гроші, за подачки) втягуються в антиукраїнський рух і виконують різні антиукраїнські ролі в ЗМІ, особливо на телебаченні (Голобородько, Вілянський та ін.).

3. Конформісти - українці, котрі десятиліттями живуть і добре адаптувались в РФ, бояться відкрито засуджувати міжнародну російську політику і агресію (Грузія, Україна, Молдова) та називати ганебну путінську діяльність відповідними простими словами: агресія, фашизм, нацизм, божевілья, зрадництво, корупція та ін. Свою соціальну позицію вони виправдовують тим, що справді люблять Україну, є генетичними українцями і, як фахівці, непогано працюють, що начебто саме цим «демонструється їх активна проукраїнську позиція». Найчастіші вислови цих людей: «я працюю, лікую дітей і цього досить», «я будує будинки», «я заробляю гроші на утримання родини», «я вже старий, мені треба ще багато зробити», «я хочу пожити на цьому світі», «все якось улаштується, інакше і бути не може» та ін. При зустрічі вони нерідко вітаються словами «Слава Україні!» але так тихенько, щоб ніхто не чув. Деякі з них, посміхаючись, улесливо додають «Україна Воскресне», «Нам Бог допомагає», іноді пошепки - «Путін – скотина і ворог».

4. Неоконформісти - українці, котрі відносно недавно живуть в РФ (до 10-12 років), пристосувались до режиму і фліртують з путінськими ідеями. Вони відносно менш ніж конформісти освічені в політиці та злочинах Російської Імперії, Радянського Союзу і сучасної РФ проти України та інших народів і держав. Частіше зустрічаються в групах людей скромного соціально рівня. На запитання: «Що можна зробити для України в сучасний, тяжкий для неї час?», відповідають – «А що Україна зробила для мене?», або - «Я нікому нічого не винен», «Я чесна людина і все», «Люди всюди однакові», «Який народ, такий і його уряд». Важко уявити, що люди з таким світоглядом і справді «чесні». Можна погодитись, або повірити, що серед їх вчинків не було фізичного насильства, крадіжок, серйозних побутових злочинів, не було свідомих антиукраїнських актів. Та існувало і є щось таке, що відрізняє їх від щирих українців. Оскільки ідеологія справжнього українця базується на тезі: «Що доброго особисто я зробив для України, що ще можу зробити?», «Пора для України жити» (Іван Франко), «Як мені захистити Україну, її народ, культуру, мову від сучасних профашистських течій у Світі і особливо в Росії, захистити свій народ від путінської великодержавної нацистської діяльності і агресії?».

Очевидно, що психіка людей цих двох категорій українців РФ досить сильно пошкоджена, в їх поведінці відчувається відступництво від ідеалів свого народу, гріх перед своєю Батьківщиною, національною культурою, предками, прийдешніми поколіннями, перед Богом. Вони не різнополярні, скоріше споріднені між собою та мають перехідні смуги. Це стосується не тільки їх морально-етичних якостей, а і когнітивної, емоційної, вольової сфер. Наявні

ознаки стокгольмського синдрому: зниження самооцінки, соціальна бездіяльність, самоусування від соціальних і національних проблем, невпевненість у собі, тривожність, недовіра до тих, хто активно протистойть імперській ідеології і антиукраїнській діяльності Володимира Путіна. Проглядає також нездатність глибоко співчувати сьогочасній українській трагедії, усвідомлювати історичні, соціальні та політичні події, робити висновки, брати на себе відповідальність за бездіяльність, нарешті, повністю відкинути міфи імперської російської держави, а також зберегти національну гідність, любов до життя, релігії, волі та традицій свого народу. Мислення поверхове, асоціації бідні. Притаманна лицемірність, необов'язковість, вразливість і дрібна злобність. До людей і своїх знайомих відносяться за принципом: «Слово дав, слово забрав». Емоційно нестримані, імпульсивні, істеричні, боягузливі. Люблять слухати та співати українські пісні, згадувати про історично тяжку долю українського народу. Їм присутня тривога і постійний неспокій, здатні до розкаяння або покаяння, можуть сповідуватись чим і пишаться. Але, покавшись, знову будуть казати або робити теж саме, про що калялись. Деякі з них люблять промовляти про себе «я не дурний і не розумний», при цьому вони легенько посміхаються неначе сказали щось премудре, філософське. Любуючись собою, сидячи за святковим столом і трохи випивши горілки, додають, особливо в присутності жінок, «любіть мене таким, яким я є, я людина хороша». Іноді в середовищі громадян, котрі їх майже не знають, вони намагаються видати себе за ерудитів, демократів, патріотів, або порядних людей, котрих «пресують» адміністративно-владні структури на роботі або ще десь. Таким чином вони силкуються представити себе борцями, фахівцями і навіть не визнаними дисидентами. Ця категорія українців соціально бездіяльна і не здатна хоч яким-небудь чином протистояти путінській агресії та шовінізму. Вони дуже схожі на 75 відсотків тих росіян, котрі зігнулись і змирилися з антидемократичною путінською дійсністю, з корупцією та безправ'ям в своїй державі.

Подібних людей не слід жорстко засуджувати або в чомусь звинувачувати, бо вони психологічно (а не психічно) хворобливі чи ушкоджені за своєю вдачею та поганим патріотичним вихованням, спотворені негативною і духовно антигуманною російською дійсністю. Просто, на них не можна надіятись і поважати, особливо, в тяжкі для Батьківщини дні. Таких українців в Росії до 60%.

Чи зміниться психологічно-духовний стан конформістів і неконформістів? Саме у цієї маси українців громадянська активність і духовність скоріше всього зможе позитивно трансформуватись на 45%, але при трьох головних

умовах: а) коли Україна почне перемагати, а в Росії зміняться психічно дефективний президент і уряд, та почнеться відбудовуватись демократичний устрій; б) коли в Росії нарешті з'являться українські школи, преса, телебачення, театри, телеканали, тобто почне розвиватись національна українська культура. Існувати хоч би на 10 % в порівнянні до таких умов, котрі створені українським урядом для російськомовних громадян в Україні; в) коли уряд України почне по справжньому піклуватись за долю українців, котрі живуть за її межами і, особливо, в Росії.

Саме цьому розвитку подій протистояли і будуть протистояти вищі ешелони російської влади. Вони ніколи не дозволяли і не дозволять розвиватись українській культурі в Росії, про що і свідчить її багатовікова імперська політика. Разом з тим, і про це необхідно нагадати Володимирі Путіну та громадянам РФ, що Україна щорічно витрачає мільярди гривень на утримання російських шкіл, видання російськомовних підручників, російськомовної преси, телеканалів, театрів та ін. Водночас українська мова заборонялась різними указами Російської імперії та Радянського Союзу на протязі трьох століть більше ніж 2000 разів, спалювались українськомовні книги, знищувалась українська інтелігенція і високопрофесійні кадри, зачинялись українські школи, проводились зачистки населення.

Наведу кілька відомих прикладів. Ще в 1709 році Петро I (кривавий) надав Указ про заборону друку книг українською мовою. Синод Російської церкви у 1759 році видав розпорядження про вилучення з шкіл українських букварів, заборонив друкувати українські книжки. У 1763 році Катерина II видала Указ про заборону викладання українською мовою в Києво-Могилянській академії. 1780 рік – відбулось спалення російськими опричниками книгозбірні Києво-Могилянській академії. 1824 рік - міністр освіти Російської імперії Олександр Шишков видав розпорядження «Піддавати забороні всяке Малоросійське слово, як по суті шкідливе і небезпечне для державної єдності». У 1876 році видано закон про заборону української мови не тільки в школах, але і в суспільному житті взагалі. 1881 рік - Синод Російської церкви заборонив викладання в народних школах і виголошення церковних проповідей українською мовою. 1895 рік - заборонено видавати українські книги для дітей. У 1911 році Петро Столипін заявив у Києві, що доки він живий, пам'ятника Тарасу Шевченкові в місті «матері міст руських» не буде. 1914 рік - заборонена української преса.

За часів Радянського Союзу знищення української мови та культури продовжувалось, про що свідчать масове зачинення українських шкіл не тільки на Кубані, у Воронезькій та Ростовській областях, на Дальньому

Сході, а й в самій Україні - масові арешти та вбивства української інтелігенції, дика цензура.

Антиукраїнську політику продовжив проводити в Україні ставленик Володимира Путіна злочинець Віктор Янукович разом з Миколою Азаровим, Дмитром Табачником, Віктором Медведчуком, Віталієм Захарченком, Олегом Царьовим та ін.

Ніколи не будуть забуті організовані російсько-радянською владою і голодомори на Україні, котрі багатьма державами світу офіційно визнані геноцидом українського народу. Знищувалось українське селянство, трудовий народ, інтелігенція, з метою позбавити корінне населення національності, здатності чинити опір советизації, а у майбутньому унеможливити досягнення державної незалежності.

Завдяки «братнім» російським обіймам Україна втратила за один ХХ вік більш 25 мільйонів своїх громадян і отримала мільйони фізично і духовно скалічених людей, а також позбулася території, котрі історично належали Україні на Кубані (Катеринодар, Таганрог та ін.), Слобожанщині, Курщині, Вороніжчині. На окупованих українських землях зачинялись українськомовні школи, знищувались українська культура та традиції. Україна, особливо східні та південні її регіони та Крим планово заселялись вихідцями з різних регіонів Росії.

З глибин історії, з сивої давнини України проходять перед нашим віртуальним зором моря крові, небачених пожеж, людських страждань і смертей десятків мільйонів невинних людей, з'являються славетні образи кращих синів України, які прийняли жертвенну смерть і муки у тяжкі віки боротьби українського народу за незалежність. Сьогодні вони запитують нас: «Чи не даремно ми жили, чи не даремно гинули в боях, в казематах, на шибеницях, в російських таборах ГУЛагу? Чи здобули ви, наші потомки, свободу для своєї держави, чи зберегли свою культуру, мову, традиції, віру? Чи подолали лютих ворогів, чи живете за заповідями предків і Бога?». Не просто відповісти на ці питання та приховані за ними справедливі докори. Боляче, що Україна під п'ятою диявольських російських сил, що ще немає спокою та жаданого миру для розвитку нашої держави. Лютий, споконвічний ворог мріє загарбати Україну і не дає передихнути. Та що б не було, які б випробування не ніс ворог українському народу, Україна повстала і ніколи не буде російською рабою.

Ми на початку ХХІ століття створили загальнолюдське духовне диво – Майдан і Небесну сотню, ми вигнали з своєї рідної землі президента зрадника та його поплічників. Ми захищаємо на території своєї держави

свою долю і долю людства, розуміючи, що Володимир Путін втягує у війну весь Світ. Ми продовжимо боротьбу...

Поза всяким сумнівом, в теперішній РФ майже все в політиці, економіці та навіть в масовому розвитку громадянської моралі залежить від Володимира Путіна, що притаманне тоталітарному режиму і фашизму. На мою думку і згідно з позицією деяких відомих психіатрів Москви Володимир Путін психічно нездорова людина і має тяжкі психічні та психологічні дефекти. Діагноз психіатричний по міжнародній кваліфікації хвороб ВООЗ (ВКБ -10): розлад особистості і поведінки у зрілому віці (F 60-69), залежність від влади, нарцистична особистість, некрофільний характер.

Доведено, що особи з діагнозом «залежність» відрізняються тяжкою формою (тотальною) морально-етичної деградації. Страх втратити об'єкт залежності – владу, перевалює в свідомості Володимира Путіна, обумовлюючи мотиви його діяльності та поведінки. Як, скажімо, у хворих на наркоманію і алкоголізм у всій сфері діяльності, переважає залежність від наркотиків і алкоголю. При ігроманії - залежність від гри, при kleptomанії – залежність від крадіжок, при піроманії – залежність від підпалу, при сексуальних збоченнях має свої патологічні прикмети. Залежність, особливо від влади, обов'язково супроводжується егоцентризмом, брехливістю, агресією, садизмом, мстивістю. Такі особи створюють навколо себе середовище необхідне для комфортного існування, підбирають собі в помічники і в найближче оточення людей зі схожими психологічними рисами і не терплять людей, життя та світогляд котрих базується на Господніх заповідях. Бо люблять улесливість, покору, обожнювання себе, брехню, зраду з боку опонентів при втіленні своїх некрофільських стратегій, планів і конкретних агресивних дій. Як приклад, зусиллями путінської команди президентом України став Віктор Янукович. Його покірність і зраду перед українським народом поважають, як і зраду його брудного оточення - міністрів, керівників партій комуністів і регіонів, деяких голів облдержадміністрацій, відомих представників силових структур України і олігархів. Ці злочинці, драпонули з України, знайшли притулок в РФ і продовжують під наглядом путінських спецслужб вести антиукраїнську діяльність. Добре відомо, що призначення Віктора Януковича президентом було частиною масштабного злочинського плану Володимира Путіна загарбати Україну і приєднати до РФ так званим «мирним шляхом» - знищити економіку, збройні сили, служби національної безпеки, національну ідеологію, культуру, освіту, національні кадри, патріотичне виховання, віру, мережу міжнародних зв'язків та ін. Ще за часів президентства Віктора Януковича на Україні були майже зруйновані

Конституція, правозахисні установи (прокуратура, суди), СБУ, МВС, національні ЗМІ, розцвіла корупція, табачниками переписувались українські підручники на московський зразок з приниженням української нації та позбавленням її пам'яті. На території України була побудована гігантська мережа диверсійних угруповань Росії. Наслідки московської політики та ретельно спланованих дій диверсійних терористичних банд ми всі відчуваємо сьогодні. Саме тому значно ослаблена і ледве не зруйнована Україна ніяк не може дати належну відсіч агресії Росії, окупації Криму, протистояти сепаратистським і зрадницьким проросійським рухам на своїй території.

Ще кілька специфічних прикмет потворного характеру Володимира Путіна. Насамперед - це патологічний нарцисизм, котрий проявляється в його поведінці постійно: щоденне миготіння перед телеекранами, демонстрація грандіозного «Я» - спортсмен, наїзник з обвислим несвіжим тілом (бо повірив улусникам і дозволив зняти себе на плівку), льотчик, підводник, снайпер, піаніст, шанувальник тварин, «красномовець», «любимчик» дітей і жінок та ін. Мліє від радості, коли аудиторія зустрічає та проводить його оплесками, любить роздавати державні нагороди, влаштовує орденопади в тому числі і для брехливих керівників ЗМІ та журналістів. Тут він кейфує, як тяжко залежна людина. А своєї, рідної сім'ї фактично немає і ні з ким з своїх жінок не може з'явитись перед народом. Наявні патологічна самоідеалізація та самообман.

Дивно, що при широкому спектрі соціальних спілкувань на обличчі Володимира Путіна постійна гримаса, наче щось винюхує або шукає якусь каверзу, вражає нездатність щиро і весело сміятись, або бути мімічно адекватним ситуації, навіть посмішка виглядає заздалегідь спланованою та вимученою. Шкіра обличчя суха і хвороблива. Очі близько поставлені, порожні і постійно жовчні, наче пересажені від якогось дрібного птаха, що кульгає. Йому присутня удавана серйозність, постійна гебістська гіпомімічність, нетерпіння до незапланованих запитань, бажання нав'язувати, а не об'єктивно обґрунтовувати свої завчасно підготовлені тези або відповіді. Ніколи не виступав і не буде виступати в гласних дебатах, бо малоосвічений і не мислить себе рівним опонентам, пуста гординя їсть його нутро. Мова малокультурна, агресивна та нашпигована очевидним некрофільським лексиконом («туалети», «мочити» та ін.). Публічні виступи демагогічні, насичені завойовницькими гаслами та пустими проповідями. Що стосується постійної патологічної брехні і інсинуацій Володимира Путіна, та його прогнилого оточення (Сергій Лавров, Віталій Чуркін, Дмитро Песков та ін.) і російських ЗМІ, то про це можна писати безкінечно. Вже існує і

поширюються народні вислови: «Росія – імперія брехні», «Путін - лжец». Путінський вірус брехні набув пандемічного розповсюдження.

З приводу історичних коренів брехливості в Росії писали ще Іван Тургенєв – «Росіянин є найбільший і найнахабніший брехун в усьому світі» та Іван Аксаков – «Ой, як тяжко жити в Росії, в цьому смердючому центрі фізичної і моральної розпусти, підлості брехні та злочинства».

В сучасній російській брехні задіяні всі верстви населення, включаючи і патріарха Росії Кирила. Ця високопоставлена особа, використовуючи значення релігії для влади, добре пам'ятаючи хто зробив його патріархом, відверто ошукує Володимира Путіна, улесливо та небезкорисно нашіптує йому, що він «зіграв видатну роль в новітній історії Росії», тобто начебто зробив багато доброго для Росії. Така облеслива поведінка є наявним гріхом перед Богом і зрадою перед народами Росії, бо підштовхує президента до подальшої злочинницької міжнародної і внутрідержавної діяльності, до некрофільства. Можна надіятись, що адекватна Господня відповідь на брехню і улесливість обов'язково надійде і не забариться в потоці сумного часу. Патріарший сан не врятує Кирила, бо перед Господом всі рівні.

Сьогодні психічні прогалини Володимира Путіна досягли критичної межі, додалися відсутність державного професіоналізму, можливість мислити гуманітарними категоріями, безвідповідальність і безконтрольність, дають знати наявний аферизм хворобливого політичного лудомана. Постійний страх втратити владу та відповідати за масовий терор і садизм підштовхують до агресії проти України та всього Світу. Відчувається особливий страх перед Майданом, який для народів України, Європи, США і, навіть для певної частини населення РФ, став символом відродження людської гідності та перемоги над силами зла і несправедливості, перемогою над злочинцями, корупціонерами і тими ворогами України, котрі пригріті та ховаються в Росії. Страх, що ідеологія Майдану, справжня, а не показна влада народу, ідей добра, честі, свободи, правди піднімуть народи РФ і зітруть з поверхні землі ворогів миру, кроваву деспотію, дику агресію та жорстокість тоталітарного російського режиму.

Характерологічні особливості Володимира Путіна трансформувалися в некрофільство. Ідеологія некрофільства – це ідеологія сил Зла, Диявола. Вона вічний антипод ідеології перемоги добра над злом, життя над смертю, перемоги Бога над Дияволом. Війна, як головна ознака некрофільї, стає єдиним тимчасовим порятунком остаточного краху Російської путінської імперії і самого Володимира Путіна, нетривалою підмогою уникнути народного і міжнародного судів над ворогами миру та спокою на Землі.

Жах війни проти України полягає також в тому, що Володимир Путін намагається масовими вбивствами і окупацією врятувати своє життя, посаду президента РФ та продовжити некрофільську політику.

Перед ним, згідно з домовленістю з космічними темними силами, поставлена жорстока безкомпромісна диявольська дилема: некрофілія і війна, або смерть. Вибір зроблено.

Нажаль, більшість людей і, навіть, нацменшин РФ, ще не зрозуміли, що являє собою Володимир Путін і наскільки він небезпечний ворог Росії. Але з часом, і досить скоро все зміниться, бо некрофіли не тільки єдинокровні сини Диявола і фанатичні виконавці його планів, вони розвиваються за законами сил тьми, а тому поступово самознищуються.

Можна також нагадати Володимирі Путіну про його невігластво та історичне мародерство відносно Криму і України.

Кримське ханство було правонаступником Ординської держави завдяки діяльності Кримського хана Менглі-Герея. Москва сплачувала щорічну данину Криму, так звані «поминки» навіть до початку XVIII століття, до підписання Петром I турецького миру.

Московські «царі» були не Августові родичі, а данники Перекопських ханів (Кримського ханства). Тільки у 1783 році Російська імперія загарбала Крим і відразу почала череду масових зачисток, вбивств, експлуатації місцевого населення, знищення національної культури, мови, релігії, традицій.

У XX столітті кримським татарам свідомо прикріпили клеймо «зрадників», щоб виселити з Криму та заселити вихідцями з Росії. В 1944 році кримськотатарський народ було депортовано з Криму і, навіть тих татарів, котрі воювали на боці радянської армії під час війни з фашистською Німеччиною та були справжніми героями. Більш як 50% населення було знищено. Це геноцид кримськотатарського народу. І зараз геноцидна політика РФ оновлюється, іншого від Росії і чекати не можна.

В наші часи Меджліс кримськотатарського народу разом із своїми духовними лідерами Мустафою Джемелієвим та Рефатом Чубаровим засудили агресивну політику РФ, окупацію Криму, не признають референдум, проведений під дулами російських автоматів, і категорично відмовились бути втягнутими до складу Росії. Вчинена анексія Криму суперечить інтересам і волі переважної більшості кримчан. Незалежними експертами та громадськими діячами Росії доведено, що на так званому «референдумі» у Криму за приєднання до Росії проголосували 50–60% його учасників за явки всього у 30–50%. При цьому, як наголошується в документі, мешканці Криму голосували не стільки за приєднання до Росії,

скільки за припинення, за їхніми словами, корупційного свавілля попереднього режиму Януковича (02.05.2014. Радіо Свобода).

В так званий «просвіщенний вік» Петра I і Катерини II з метою фальсифікування історії нової Росії за рахунок обкрадання історії України-Русі і в угоду імперської політики велось злочинське полювання за стародруками, особливо на території України. Стародруки підчищались відповідно до імперських потреб або знищувались. Всі досить відомі факти фальсифікації прекрасно описано в творах Миколи Карамзіна, Миколи Костомарова, Василя Ключевського, Михайла Грушевського, Дмитра Лихачова та багатьма іншими істориками і письменниками. Інсинуації Володимира Путіна, його дологічне мислення відносно історії України, мови, культури та території являють собою новий ганебний виток імперських російських намірів. Свідчать про його сірість і некрофільське бажання переписати та прикрасити історію Росії, додавши нові нещодавно побудовані міфи про її походження, становлення держави, мови, релігії, «дружбу народів», «братство», «миролюбіє», «примушування до миру» та ін. І зовсім не дивно, що при путінській Росії відкидається історична правда. Народи, котрі споконвіку жили на території Московського князівства, на сході і півночі від нього (угро-фіни, меря, вепси, мордва, ерзя, мокша, чудь, частково татари, башкири та інші), а також українці прикордонних з Московією регіонів з Україною раптово у XVII- XVIII віках перетворились в «руських», а Московське князівство у XVIII віці – в Росію. Для чого? Як безкінечно свідчить історія не для мирного співіснування і розвитку в єдиній державі, а щоб бути потужною гарматною масою для керівників імперії зла і брехні, завойовувати інші народи, вбивати, красти, нести ідеологію некрофільських царів, генсеків, президентів – відомих сил Диявола і Смерті. Колись Російський цар Микола I у XIX столітті написав: «Росія - держава не торговельна і не землеробська, а військова, і покликання його бути грозою світла». У цьому напрямку рухається і політичний збоченець Володимир Путін.

Вже ллється людська кров, почалась війна, розпочата Володимиром Путіним і його прибічниками. Тут вчасно навести путінські некрофільські вислови: «Мене не турбує війна», «Наші війська стануть позаду жінок і дітей. Нехай вони спробують в них стріляти» (04.03.14). Поради Володимира Путіна відносно українців виконуються його підлими прибічниками з деякими корективами. Так, на Донеччині російські диверсанти та терористи, ховаючись за спинами дітей і жінок, вбили українських військових (03.05.14.). Після розпочатої путінський режимом війни і вбивств, російський

президент цинічно висловлює співчуття потерпілим і родичам вбитих його ж солдатами людей. Як кажуть, ні совісті, ні честі.

Переконалий, що у Володимира Путіна не вийде поневолити Україну, приєднати її до Російської імперії та розв'язати чергову світову війну, покрити землю трупами і залити людською кров'ю. Саме в цьому і полягає вища мета некрофіла - сина Диявола. Світ поінакшав, не хоче війн, не хоче горя та буде посилювати протистояння силам зла. На зміну кривавій війні, розпочатій путінськими ординцями на Україні, обов'язково прийде мир, стабільний, очищений від смороду Російської імперії.

Україна і українці всього Світу вдячні державам членам ООН, котрі підтримують суверенітет України, засуджують агресію путінської Росії, захищають європейські принципи свободи, справедливості, демократії та міжнародного права. Україна просить скорішої дієвої допомоги від Європи і США, надіється на негайне введення третього етапу санкцій проти злочинних планів путінської Росії. Зрозумілі всі негативні наслідки дій профашистського російського режиму і особисто Володимира Путіна, не тільки для України, а і для держав Європейського континенту, Середньої Азії, Далекого Сходу та самої Росії. Україні потрібна негайна допомога, щоб зупинити розповсюдження ганебної путінсько-російської ідеології і військової агресії на весь Світ.

Тарас ТРЯСИЛО, лікар-психіатр, доктор медичних наук